

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/100/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225114
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225114.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 08. novembra 2013 č.k. 50C/110/2012-140 a proti uzneseniu rovnakého súdu zo dňa 08. októbra 2013 č.k. 50C/110/2012-73 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.
Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, súčasne zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 275 Eur, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi (§ 142 ods. 1 O.s.p.) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Pred rozhodnutím vo veci súd najskôr rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, a to podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 109 ods. 2 O.s.p. prerušenie konania nie je obligatórne a teda súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť však vždy tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.), keďže o námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 17.10.2012 č.k. 4NcC 109/2012-22 tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/110/2012. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 13.12.2012. Vzhľadom na uvedené, keďže navrhovateľ si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho

námietke ako aj prikázaniu veci inému súdu už bolo zákonným postupom aj rozhodnuté, súd prvého stupňa nevidel dôvody pre prerušenie konania a jeho návrh na prerušenie ako nedôvodný zamietol.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému Z. Z., vedenej na prvostupňovom súde pod sp. zn. 53Er/558/2011, vydal súd dňa 20.07.2011, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 22.03.2011, poverenie na vykonanie exekúcie č. 5102100325* a uznesením zo dňa 20.07.2011 zastavil toto exekučné konania v časti vymáhania úroku z omeškania prevyšujúceho zákonnú výšku. Z uvedených skutkových okolností sa dá usudzovať, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodržel zákonnú 15-dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 120 dňoch od podania žiadosti, zároveň však žiadosti o udelenie poverenia čiastočne nevyhovel, keď exekučné konanie v časti úrokov z omeškania vymáhaných nad rámec zákonných úrokov z omeškania pre ich rozpor s dobrými mravmi zastavil. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku totiž vyplýva, že 15-dňová lehotu platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, a to v časti úroku z omeškania. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Zákon tiež nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom.

Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy proti odporcovi z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.

Súd prvého stupňa konštatoval, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty.

V danej veci konajúci súd dospel k záveru, že došlo k nesprávnemu úradnému postupom prvostupňového súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu.

Pokiaľ ide o druhý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne, pritom dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

To isté platí i v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si navrhovateľ v konaní uplatnil. Aj tu platí povinnosť navrhovateľa preukázať vznik nemajetkovej ujmy. Len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale i tu treba prihliadať na okolnosti prípadu, na dopad nesprávneho postupu súdu a následkov, pričom konanie o náhradu škody je konaním súdnym, keď dôkazné bremeno znáša navrhovateľ. Aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.

zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti.

Navrhovateľ tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov navrhovateľa, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, avšak tieto tvrdenia ničím nepreukázal.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale odvíja sa aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinného na plnenie, ktoré v časti úroku z omeškania odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. V danej veci mal súd za to, že by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch.

Nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej exekučnej veci nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, pretože podľa súdu prvého stupňa za 120 dní nemohlo dôjsť k tak závažnej ujme, ako uviedol navrhovateľ. Vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, mal súd za to, že konštatovanie porušenia jeho práva je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa.

K vznesenej námietke premlčania odporcom súd uviedol, že k premlčaniu nároku navrhovateľa nedošlo a to s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u navrhovateľa najskôr po uplynutí 15-dňovej lehoty odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (22.03.2011), teda dňa 07.04.2011. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého predbežného prerokovania nároku neplynú premlčacia lehota, boli doručené odporcovi (podľa jeho vyjadrenia) dňa 23.04.2012. Návrh navrhovateľa na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty.

S poukazom na vyššie uvedené súd prvého stupňa návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., odporca si náhradu trov konania neuplatnil, preto mu ich súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/ O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Opätovne navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí

rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami, založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritorne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t. j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdený skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj to, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých

zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Za nesprávny úradný postup sa v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Skúmanie existencie nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 nebolo viazané na výsledky vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, majúceho za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvého stupňa bol preto v predmetnom konaní sám oprávnený posudzovať existenciu nesprávneho úradného postupu.

Súčasne súd prvého stupňa konštatoval, že návrhu navrhovateľa nebolo možné vyhovieť, aj pokiaľ postup exekučného súdu bol vyhodnotený ako zbytočné prietahy v konaní, nakoľko navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou a nesprávnym úradným postupom. Prvostupňový súd správne s poukazom na ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že poškodenému sa priznáva skutočná škoda, ako reálny úbytok na jeho majetkových hodnotách a ušlý zisk ako očakávané rozmnoženie majetkových hodnôt pri pravidelnom a škodovou udalosťou neovplyvnenom priebehu vecí. Zo spisu je pritom aj odvolaciemu súdu zrejmé, že navrhovateľ nepredložil žiaden relevantný dôkaz na preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody, ktorá mu údajne mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Obsah exekučného spisu pritom nepotvrdil ani vznik výdavkov navrhovateľa v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Naviac škoda, tak ako si ju vyčíslil navrhovateľ, t. j. paušálne vyčíslené administratívne výdavky, nemôže v žiadnom prípade odrážať skutočnú škodu vzniknutú navrhovateľovi v tomto konkrétnom prípade, ktorú by bolo možné aj riadnym spôsobom verifikovať. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej majetkovej škody, nemôže byť v danom prípade splnená ani tretia podmienka zodpovednostného vzťahu, ktorou je kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou.

Súd prvého stupňa vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, mal súd za to, že konštatovanie porušenia jeho práva je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa.

Skutočnosť, že právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, potvrdil už Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 467/08. K týmto predpokladom patrí v zmysle ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. U právnických osôb sa skúma predovšetkým dopad nesprávneho úradného postupu na dobrú povesť právnickej osoby, či neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ síce tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a zneistila ho v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, avšak ani na podporu týchto (subjektívnych) tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, čo prvostupňový súd správne vyhodnotil v jeho neprospech. Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu ujomu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd len dopĺňa, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Všeobecný súd by preto nemohol v tomto konaní skúmať, či bolo porušené ústavné právo navrhovateľa a žiadne konanie, v ktorom bol konštatovaný prietah v konaní sa nevedlo, resp. navrhovateľ túto skutočnosť

netvrdil, ani nepreukázal. Naviac aj v prípade potvrdeného porušenia ústavných práv by navrhovateľ musel preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo v danom prípade splnené nebolo.

K procesným námietkam odvolateľa, týkajúcim sa porušenia práva na kontradiktórny proces z dôvodu prejednávania veci v neprítomnosti navrhovateľa, s odkazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. odvolací súd uvádza, že nezistil pochybenie ani v postupe súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že navrhovateľ dňa 08.11.2013 doručil súdu žiadosť o zrušenie termínu pojednávania, nariadeného na 08.11.2013 z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil predmetnú žiadosť navrhovateľa ako nedôvodnú, keďže o námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 17.10.2012 č.k. 4NcC 109/2012-22 tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/110/2012. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 13.12.2012. Vzhľadom na uvedené, keďže navrhovateľ si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho námietke ako aj príkazaniu veci inému súdu už bolo zákonným postupom aj rozhodnuté, súd prvého stupňa správne nevidel dôvody pre prerušenie konania a jeho návrh na prerušenie ako nedôvodný zamietol.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil.

Relevantnosť odvolacej námietky nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O.s.p. bolo Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom uznesením zo dňa 17. 10. 2012 č.k. 4NcC/109/2012-22 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa JUDr. Ivana Dančová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní druhostupňový súd nezistil žiadne iné skutočnosti sponchybujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb, týkajúcich sa rovnakých účastníkov, s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba označenia exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Naviac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa skutkový stav zisťoval aj z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53Er/558/2011, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu neuplatnil.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nevyhovel žiadosti navrhovateľa o vrátenie súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 27. 09. 2012 domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenej navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II. V návrhu na začatie konania navrhovateľ súčasne požiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II z prejednávania a rozhodovania vecí. Vzhľadom na uvedený procesný návrh prvostupňový súd uznesením zo dňa 04. 10. 2012, č. k. 50C/110/2012-15 navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66,- Eur, vyrubený podľa položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov. Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd uznesením zo dňa 17.10.2012, č. k. 4NcC/109/2012-22 rozhodol o tom, že sudcovia menovaní vo výroku tohto uznesenia nie sú (s výnimkou JUDr. Gabriely Sobolovskej) vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

Podaním doručeným súdu dňa 18.09.2012 sa navrhovateľ odvolal proti uzneseniu súdu, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť za vznesenú námietku zaujatosti.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 18. 12. 2012, č. k. 2Co/446/2012-32 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 04. 10. 2012, č. k. 50C/110/2012-15 potvrdil.

Dovolenie navrhovateľa smerujúce proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 12.06.2013, č. k. 7Cdo/109/2013-46 odmietol.

Podaním doručeným súdu dňa 31.07.2013 navrhovateľ požiadal o vrátenie súdneho poplatku vyrubeného za námietku zaujatosti dôvodiac, že námietku zaujatosti v danej veci nepodal a konajúce súdy proti navrhovateľom výslovne prejavenej vôli posúdili jeho prejav ako námietku zaujatosti, a to aj napriek tomu, že nespĺňala zákonom predpísané náležitosti. V žiadosti tiež uviedol, že Krajský súd v Bratislave po obsahovej stránke tejto (ne)námietke zaujatosti vyhovel a vylúčil z konania a rozhodovania vo veci najmenej jedného sudcu Okresného súdu Bratislava II. Navrhovateľ mal v zmysle uvedeného za to, že ak Krajský súd v Bratislave vylúčil sudcov na základe predmetného podania, táto (ne)námietka bola podaná dôvodne a navrhovateľovi má byť podľa § 11 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vrátený súdny poplatok za námietku zaujatosti, resp. má dôjsť k zrušeniu uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť tento súdny poplatok.

Prvostupňový súd s odkazom na ust. § 11 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov v znení neskorších predpisov vyhodnotil žiadosť navrhovateľa o vrátenie súdneho poplatku ako nedôvodnú. Poukázal pritom aj na názor Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého nutná delegácia v zmysle ust. § 12 ods. 1 O. s. p. je vždy dôsledkom vylúčenia všetkých sudcov súdu v zmysle ust. § 14 O. s. p., pričom k ich vylúčeniu dôjde buď na základe námietky zaujatosti vznesenej účastníkom konania alebo na tom základe, že samotní sudcovia sa cítia byť vo veci zaujatí. Návrh navrhovateľa na nutnú delegáciu v zmysle ust. § 12 ods. 1 O. s. p. preto musel byť podmienený vznesením námietky zaujatosti všetkých sudcov tohto súdu a z toho dôvodu mal Krajský súd v Bratislave za to, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti. V predmetnom prípade Krajský súd v Bratislave návrhu navrhovateľa na prikázanie veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/110/2012 inému súdu nevyhovel. Nadriadený súd taktiež nevyhlásil sudcu, ktorý predmetnú vec prejednáva a rozhoduje. Účel námietky zaujatosti - dosiahnuť, aby vec neprejednával sudca, ktorému bola vec pridelená podľa rozvrhu práce, teda nebol dosiahnutý. S poukazom na uvedené skutočnosti a ust. § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch žiadosti navrhovateľa o vrátenie súdneho poplatku nevyhovel.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo alternatívne zmeniť tak, že súd navrhovateľovi vráti súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66,- Eur. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci, keď uzavrel, že námietka zaujatosti je dôvodná len vtedy, ak dôjde k vylúčeniu sudcu, ktorý je aktuálne konajúcim sudcom. Opätovne namietal, že vo veci nepodal námietku zaujatosti. Je nepochybné, že navrhovateľova (ne)námietka zaujatosti bola odôvodnená, nakoľko len na jej základe došlo k vylúčeniu aspoň jedného sudcu. A contrario (ne)námietka zaujatosti by nebola podaná odôvodnene v prípade, ak by na jej základe nedošlo k vylúčeniu žiadneho sudcu, čo zjavne nie je okolnosť prejednáwanej veci.

Odvolačný súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., dospel pritom k záveru, že odvolanie dôvodné nie je.

Súčasťou návrhu navrhovateľa vo veci samej je aj konštatovanie, že ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi navrhovateľom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Pridelenie veci niektorému zo sudcov daného súdu by porušilo právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Vzhľadom na pomer sudcov súdu k veci a k účastníkom konania navrhovateľ žiadal v zmysle § 12 O.s.p. rozhodnúť o prikázaní veci inému súdu.

Prikázanie veci podľa ust. § 12 ods. 1 O.s.p. inému súdu prichádza do úvahy len vtedy, ak súd nemôže vo veci konať, lebo jeho sudcovia sú vylúčení. Delegácia nutná v zmysle tohto zákonného ustanovenia je viazaná na ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplývajú skutočnosti zakladajúce dôvod, pre ktorý je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Navrhovateľ vo svojom návrhu žiadal, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. To znamená, že uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu v zmysle § 14 a § 15a O.s.p. Navrhovateľovi vznesením námietky zaujatosti v zmysle Položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov vznikla poplatková povinnosť vo výške 66,-€.

O vylúčení v tomto zmysle možno však rozhodovať len vo vzťahu ku konkrétnej osobe sudcu resp. sudcov, ktorí sa podieľajú alebo môžu podieľať na prejednávaní a rozhodovaní veci. Prípadná zaujatosť je výsledkom osobného vzťahu sudcu k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, preto je tento pomer potrebné zisťovať individuálne u každého sudcu zvlášť. Vzhľadom k tomu Krajský súd v Bratislave (§ 16 ods. 1 O.s.p.), pokiaľ rozhodoval o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, resp. všetkých, ktorí sú podľa rozvrhu práce určení na prejednávanie občianskoprávných vecí, rozhodoval nad rozsah zákonnej povinnosti resp. potreby, keď pre zistenie neexistencie podmienok pre nutnú delegáciu postačuje už len zistenie, že nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený ten sudca okresného súdu, ktorý má podľa rozvrhu práce prejednať a rozhodnúť predmetnú vec. V danom prípade navrhovateľ uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, nedošlo k ich vylúčeniu z rozhodovania veci a následnej potrebe nutnej delegácie veci, čo nakoniec navrhovateľ podanou námietkou sledoval. Navrhovateľom vznesená námietka zaujatosti tak nebola uplatnená odôvodnene, neboli preto splnené podmienky pre vrátenie zaplateného súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti.

Z vyššie uvedených dôvodov neostalo odvolaciemu súdu než aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.